

MAGDALÉNA PIÑEROS

ZAKÁZANÁ HRA

Ked' sa túžba po pomste zmení na boj o lásku

VENUS
PRES

ZAKÁZANÁ **PIRA**

MAGDALÉNA PIÑEROS

Magdaléna Piñeros: Zakázaná hra

Vydanie prvé

Copyright © 2026 Magdaléna Piñeros

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2026 ako svoju 42. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková

Grafické spracovanie obálky: Natália Ševčíková

Grafika: Depositphotos.com, Freepik.com

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-69085-69-5

ISBN PDF 978-80-69085-70-1

ISBN EPUB 978-80-69085-71-8

ISBN MOBI 978-80-69085-72-5

VENUPRESS

Bratislava 2026

**KEĎ SA TÚŽBA PO POMSTE
ZMENÍ NA BOJ O LÁSKU**

*Pre tých, ktorí dokážu ponechať
minulosť v minulosti a odpúšťať krivdy.
Lebo postavy v tejto knihe
medzi nich určite nepatria.*

PROLÓG

Vyzerá, že spí. Oči zavreté a vlasy rozhodené okolo hlavy ako medúza. Spod nich na horúci betón vyteká tmavá krv.

On k nej dopadne ako prvý. Z úst mu unikne neľudský rev.

Ona meravo kľáčí o meter vedľa. Biela v tvári. Spomalene jej dochádza, čo sa stalo. Potom sa k nej načiahne, ale on ju odtisne. *Už si spravila dosť!*

Všetci sú vinní. Ich láska k nej. Jej láska k nim. Minulá, terajšia a budúca. Všeci traja posplietani až na smrť.

PRVÁ ČASŤ

KAPITOLA 1

PRED PIATIMI TÝŽDŇAMI

Preferujem sivé mrholenie, dlhé vlnené svetre a melanchóliu dažďa, ale vďaka najlepšej kamarátke sa teším úplne najviac na leto. Pre ňu som ochotná tolerovať dusno, lepkavú pokožku či smrad potu, lebo v lete sme znova spolu a na ničom inom nezáleží.

Tečie zo mňa, keď opriem bicykel o stojan za ošarpanou budovou recepcie. Zatiaľ si ho nemusím ani zamyslať, sezóna sa otvára o pár dní a teraz tu nikto nie je. Aj tak neviem, kto by kradol môj hrdzavý fialový bicykel kúpený z druhej ruky za tridsať eur. Vyzerá horšie, než na tom naozaj je.

Bicyklovala som sem odušu, lebo som neskoro skončila v práci, a kopec s lesom za dedinou ma zastihol nepripravenú. Cesty boli prázdne a stromy mi ponúkli trochu prítmnia. Potom sa predou mnou rozprestrela chatová oblasť obkolesujúca tmavomodré trblietavé jazero a s ním aj nádej, že všetko bude znovu, ako má byť.

Stánky s občerstvením a prenájomom vodných aktivít zívajú prázdnotou. Čoskoro to tu ožije, ale vyľudnené priestory vo mne vzbudzujú zlý pocit, že toto leto bude

iné ako tie predchádzajúce. Potláčam ho, lebo viem, že môj radar je nalomený a nič zlé sa nakoniec nestane.

Na pieskovej pláži ohraničenej smrekmi sedí zopár domácich, ktorým nevadí, že piesok ešte nevyčistili a je plný odpadu, čo naniesla voda. Vysedávajú tu celý rok. O pár metrov ďalej zbadám Lydku. Sedí na krikľavorožovej deke s palmovými kvetmi a má na sebe bikiny rovnakej farby. *Tie sú nové.* Ešte z diaľky po nej prebehnem očami. Plavé vlasy ledabolo zopnuté vzadu jej padajú na opálené ramená. Na rozdiel odo mňa, Lýdia miluje leto a jej pokožka tiež. Okamžite je pekne a rovnomerne opálená, kým ja som buď biela ako stena, alebo bolestivo spálená, nič medzi tým.

Vedľa nôh má položenú knihu a už som zvedavá, ktorú si doniesla. Vždy príde s inou, presvedčená, že si ju prečíta, a nakoniec do nej nazerám viac než ona. Tak veľmi mi chýbala, uvedomím si s prívalom emócií.

Delí ma od nej už len pár krokov, keď sa otočí s veľkým úsmevom na tvári, akoby ma cítila prichádzať. Bez váhania vyskočí na nohy a beží ku mne s otvorenou náručou. Zastavím sa a ona do mňa s výskotom narazí.

Nie je možné, aby sme sa od seba viac líšili. Ona blondínka s pozitívnou energiou za dvadsiatich a ja čier novláska, ktorá by najradšej žila na samote so sliepkami. A predsa sme sa nejako našli a stala sa pre mňa najdôležitejším človekom na svete.

„Milujem, že tu sa nikdy nič nemení.“ Ťahá ma na deku a zároveň vyberá z tašky ružové plechovky gin tonicu s malinovou príchuťou – jej obľúbené, ktoré sa pre mňa stali nezameniteľnou chuťou leta. Ešte sú príjemne vychladené.

„To sa väčšinou nehovorí ako kompliment,“ poznamenám s úškrnom a sadnem si k nej. Pod dekou cítim kúsky konárov.

„Ty si tu. Voda. Tento krásny výhľad!“ Lýdia rozhodí rukou pred seba a v jazere si všimnem zopár otužilcov.

„Čo iné si môže človek priať?“

„Nízke nájmy, vysoké platy a dobrú kvalitu života?“

Lýdia sa rozosmeje a stisne mi stehno. „A to koho zaujíma?“

„Tak by si tu mohla byť celý rok.“ Myknem plecom a jej výraz na sekundu zosmutnie. Zacítim záblesk viny. Naštrbenie nekonečnej pozitivity mojej kamarátky je ako kriminálny čin.

„Pozri, čo som ti doniesla.“ Z tašky vytiahne malý obraz, sú na ňom namaľované dve ženy. Držia sa za ruky a hľadia na tmavú vodu pred sebou. Jedna je blondína, druhá čiernovláska. Prekvapene k nej vzhliadnem. Nemám slov. „Chcem, aby toto leto bolo perfektné,“ zašepká.

Teatrálnosť nie je pre ňu nezvyčajná, ale nedokážem sa zbaviť zlého pocitu, ktorý ma prenasledoval cestou lesom, že sa rútim do niečoho, čo oľutujem. Ale ako by som mohla ľutovať leto so svojou najlepšou kamarátkou?

„Aj ja,“ vytisnem zo seba a zapozerám sa na náš obraz. Ak budeme spolu, nič sa nám nemôže stať.

S Lýdiou sme sa stretli pred štyrmi rokmi. Prišla ku mne do práce na letnú brigádu, ale nevydržala roznášať poštu ani len týždeň. Dala výpoveď a namiesto toho si vybavila výpomoc pri jazere – na kempingovej recepcii, v stánkoch s občerstvením či na prenájme lodí. Nikdy by som nepove-

dala, že sa budem kamarátiť s niekým spontánnym a energickým ako ona, ale jednoducho sa jej nedalo odolať.

Odvtedy sa sem vracia každé leto. Zvyšok roka chodí na sezónne práce buď do hôr, alebo na výletné lode, za každým do inej krajiny. Rada vtipkuje, že toto jazero je jej domov a jediná stabilita v živote.

„Ktorú chatku ti prideliť tentoraz?“ Ako benefit k práci v rekreačnom zariadení vždy dostane aj ubytovanie. Nie je to nič luxusné, ale nepotrebuje veľa. V tomto sme si podobné. Obe si vystačíme s minimom.

„Tento rok som nežiadala o ubytko,“ odpovie nadľahčene a nedbanlivo si hádže veci do plážovej tašky. Je deväť večer a konečne sa začína stmievať.

„Nie?“

Keď ku mne vzhliadne, na tvári jej pohráva váhavý úsmev. „Mám nejaké novinky.“

Žalúdok sa mi stiahne. Inklinujem k pesimizmu a novinky sú pre mňa vždy zlé. Preto bývam v dedine, ktorá je stále rovnaká. Rok čo rok. Nič sa nemení. Ani ja.

„Čo sa tak tváriš?!“ štuchne ma so smiechom.

Silene sa uškrniem. Nedokážem jej priznať svoje obavy o tom, že ma raz vymení za niečo lesklejšie, krajšie a zaujímavejšie. V spontánnom chaose jej života som ten nemenný kus.

„Vieš, čo som ti spomínala toho týpka, s ktorým som sa stretla pred pár mesiacmi?“ Lydka sa trochu ošíva a nejde priamo k pointe, čo ma znervózňuje. „No, je bohatý a vlastní tu jednu chatu. Navrhol, že cez leto môžem bývať u neho!“

„Vau, to fakt?“ Zaraz zo mňa opadnú obavy. Ak mi je niečo jasné, tak je to to, že nás nerozdelí nejaký chlap.

Lydka má často kadejaké romániky, aj cez naše letá. Je veľmi romantická a ľahko sa na mužov namotá, ale aj odmotá. „Ako bohatý?“ zaškľabím sa.

„Chceš vidieť? Je to na skok,“ kývne hlavou pomedzi chatky.

„Už ma chceš predstaviť? Je to také vážne?“ doberám si ju.

Lýdia sa zapýri, a keď vidím, ako sa nakláňa pod ťarchou svojej tašky, vezmem jej ju. Ona sa mi zavesí o druhé rameno. „Som zvedavá, čo na neho povieš.“

Krátko na ňu pozriem, ale neviem odhadnúť, do akej miery to s ním myslí vážne. Na začiatku vzťahov je vždy plná nádeje, má veľké oči a je zamilovaná až po uši. Na konci spaľuje všetky veci, ktoré jej pripomínajú bývalých, a zakazuje mi hovoriť ich mená.

Kráčame po zúženej ceste pomedzi chatky. Väčšina z nich býva mimo letnej sezóny prázdna, pár ľudí ich prenája cez airbnb, ale kto by sem chodil v zime. Čoskoro sa začnú zaplňať. Vo vzduchu sa bude vznášať vôňa grilovaného mäsa a marihuanového dymu.

Poznám to tu ako vlastnú dlaň. Nielen vďaka prechádzkam s Lydkou každé leto, ale aj preto, že som si minulý rok vybavila v práci doručovanie pošty na tomto okruhu. Moji kolegovia ho nemajú radi, lebo sa tu v lete zdržiava priveľa ľudí a k chatkám vedú úzke príjazdové cesty, na ktorých sa s autom nedá otočiť. Roznášať tu poštu zaberá veľmi veľa času a nervov. Ale ja som chcela byť bližšie k Lydke a zahliadnuť ju aj počas pracovného dňa.

Vtedy mi napadne, že možno budem vedieť, ku komu

ideme. Vravela, že ten chlap je majiteľ chaty. Snažím sa úpenlivo rozmýšľať, kto by to mohol byť, ale pri Lýdii si nie som ani istá, či je náš rovesník alebo starší o dvadsať rokov.

Zastavíme pri chate na vrchu kopca a uvedomím si, že aj tak by som si správne netipla, lebo práve táto bola nedávno na predaj a nového majiteľa nepoznám. Nachádza sa na konci slepej uličky. Moderný bungalov s veľkými oknami. Okenice sú teraz otvorené a trávnik je čerstvo pokosený – čo je služba, ktorú ponúkajú domáci. Predtým, než prídu dovolenkári z veľkých miest na svojich drahých autách, pošlú dedinčanom zopár eur, aby im pokosili, vyvetrali, upratali či nakúpili.

Lydka sa zaprie do mosadznej bránky a tá nás s ťažkosťou pustí dnu. Posledných pár metrov mlčala, kým ja som bola zaborená do myšlienok. Teraz neviem, či jej mlčanie spôsobil kopec, ktorý sme museli zdolať, alebo má obavy z toho, čo poviem na jej najnovší úlovok.

„Naozaj dúfam, že si sadnete.“ Otočí sa ku mne s nádejou. V dome za ňou sa svieti v každej miestnosti.

„Neboj,“ pohladím ju po ramene. Má husiu kožu, musí jej byť zima.

Lýdia otvorí dvere a ja vstúpim dnu za ňou. Vo vzduchu sa nesie príjemná aróma, pravdepodobne z difuzéra, ktorý je niekde schovaný, a tlmený rytmus pustenej hudby. Nechám dvere, aby sa za mnou potichu zaklapli, a rozhliadam sa okolo seba. Všetko je také extravagantné a drahé, až z toho bolia oči.

„Zlato? To som ja!“ zakričí Lýdia a mávne, nech položím tašku na zem. „Len ju niekam hoď.“

Keby sme boli v chatke, v jednej z tých, v ktorých bý-

vala posledné letá, dvakrát by som nad tým nerozmýšľala. Neboli to vlastne chatky, skôr záhradné domčeky bez klimatizácie či funkčnej vody. Jedna miestnosť s posteľou, stolom a dvojplatničkou. Lýdia si ju zakaždým zariadila podľa seba. V jednom kúte mala maliarsky stojan a plátna, v druhom vankúše na zemi ako gauč. Po drevených stenách повеšala plagáty, ktoré zbierala na cestách po svete. Vždy bol u nej kreatívny chaos a explózia farieb.

Tu má každá vec svoje miesto. Minimalistický dizajn a schované úložné priestory.

Opatrne položím jej ružovú tašku na betónovú dlažbu.

Ani som ho nestretla a už viem, čo je to za človeka.

„Roman!“ Lydka sa vrhne niekomu, kto ledva vyšiel spoza rohu, okolo krku.

Ešte mu nevidím do tváre, lebo ju bozkáva. *Bože*. Jedna ruka v jej vlasoch, druhá na páse, ale nebezpečne blízko jej zadku. Je mladý a vysoký. To je jediné, čo zatiaľ vidím. Nedokážem od nich odtrhnúť zrak.

„Toto je moja Nicky!“ Lýdia ho so smiechom odtlačí a hodí rukou ku mne.

Úsmev, ktorý som si vystrúhala na tvári, mi v tom momente zamrzne.

Predo mnou s napuchnutými perami z bozkávania mojej najlepšej kamarátky stojí Roman.

Môj-bývalý-ktorý-mi-zničil-život Roman.

A jeho vydesený pohľad zrkadlí ten môj.

KAPITOLA 2

Väčšinou moje zlé predtuchy nemali opodstatnenie, ale odteraz ich už nikdy viac nebudem podceňovať. Veď som alergicky reagovala dokonca aj na interiérový dizajn jeho chaty!

Nemôžem uveriť, že predo mnou naozaj stojí Roman. Že drží moju kamarátku za ruku.

„Vy sa poznáte?“ zvolá Lýdia a až vtedy pozriem na ňu. Ústa ma pootvorené a zaskočene prebieha očami z jedného na druhého. Rozmýšľam, či vidí úprimnú hrôzu na mojej tvári.

„Boli sme spolužiaci,“ odpovedá jej Roman a neveriacky krúti hlavou. Mám pocit, že halucinujem, alebo že sa jedna z mojich nočných môt stala reálnou. Inak si neviem vysvetliť, prečo tu je. V mojej dedine. S mojou kamarátkou.

„To fakt? Bože! Vôbec som si to nedala dokopy. Nie je to sranda? Boli ste kamaráti?“ Lydka sa nadchýna každou sekundou.

„Nie,“ odvetíme naraz a Roman prichádza ku mne. Každým jeho krokom mi klesá telesná teplota, až som úplne ľadová.

Je pravda, že sme sa nekamarátili. Pohybovali sme sa v iných kruhoch. Ukradomky si vymieňali pohľady, keď jeden z nás stál pred tabuľou a odpovedal, keď sme sa mí-

ňali na chodbe či pri prezúvaní sa pri skrinkách. Niekedy pohľady hovoria viac než tisíc slov. Venovať niekomu pravidelne svoju pozornosť, hoci len na pár sekúnd, dokáže zaslať semienka pocitov, ktorým sa neskôr nedá ujsť.

„Nie, neboli sme kamaráti. Ale rád ťa znovu vidím,“ dodá. Jeho hlas je iný, než si pamätám. Hrubší, pomalší. V sedemnástke bol vypočítavý a nebezpečný, aký je teraz? Vyzerá...

Zrazu je úplne blízko, a kým si uvedomím, čo sa deje, objíma ma na privítanie. Moje telo nespolupracuje. Jeho odo mňa vyšší, jeho ruky ma obkolesujú a ja sa ani nehýbem. Naposledy, čo som s ním bola v takejto blízkosti...

Potom ma pustí. Pozerá na mňa, delí nás iba pár centimetrov. Všetko ostatné, vrátane Lýdie, mizne v pozadí ako v nečujnej mliečnej hmle. Pootvorí pery, že mi niečo povie. Doslova cítim slová, ktoré sa z neho derú predtým, než sa zhmotnia. Zrazu sa strhne a uvedomí si, kde sme, s *kým* tam sme.

Cúva odo mňa, prehŕňa si vlasy a pozerá inam. „Dáš si niečo? Nalejem vám?“

„Ja asi pôjdem...“ vyhováram sa, lebo musím čím skôr zmiznúť, ale Lydka mi skočí do reči.

„To už? Myslela som si, že ešte pokecáme. Tak dlho sme sa nevideli!“ začne prosíkať, a keď Roman zmizne za rohom, pribehne ku mne. „Vy sa poznáte?! Musíš mi o tom povedať viac! Bože, nemala som ani tušenia!“ Oči jej žiaria nadšením. Lýdia miluje klebety.

„Neviem, asi...“ Stojím primrznutá na mieste a moje nohy odmietajú vkročiť hlbšie do chaty. Do *Romanovej* chaty. Späť do jeho života, kde som sa zaprisahala, že sa nikdy nevrátim.

Lýdia na mňa viac nenalieha a práve to je pre mňa studená sprcha. Predchádzajúce letá sme si boli jedna druhej na prvej priečke priorít. Naše spoločné popoludnia a večere boli posvätné, nech sa dialo čokoľvek. Z intenzívnych zážitkov sme potom čerpali zvyšok roka, keď sme boli od seba ďaleko.

Bola som presvedčená, že medzi nás nikdy nevstúpi niekto iný. A už vôbec nie chlap.

Ale toto nie je hocikto.

Toto je Roman.

„Dobre, tak ostanem na jeden drink,“ súhlasím napokon, ale najprv sa ospravedlím na záchod a zavriem sa v priestranej kúpeľni, ktorá je takmer taká veľká ako celý môj byt. Osviežim sa studenou vodou. Zo zrkadla na mňa hľadá biela tvár a mám nutkanie sa dať trochu dokopy. Rozpustiť si vlasy, poštipať líca.

Ale prečo? Pre *neho*? Je to také nezmyselné, že sa nahlas zasmejem, hoci mi do smiechu vôbec nie je.

Možno to je touto chatou plnou dizajnových kúskov, ktoré ani neviem, čo majú znamenať, no vyvoláva vo mne pocit menejcennosti.

Som tu kvôli Lydke. Lýdia. *Lydka*. Moja drahá kamarátka, ktorá nemá ani tušenia, s kým sa to tentoraz zaplietla.

Umyjem si ruky. Spod nechtov si vydrhnem kúsok piesku a pomaly vyjdem von. Za rohom sa predo mnou rozprestiera veľká obývacia miestnosť. Na pravej strane je betónová kuchynská linka a na ľavej pohovka v zemi s výhľadom cez presklené okná na jazero a les v pozadí. Ešte v živote som nevidela pohovku v zemi a netuším, ako si na ňu sadnúť. Skočiť zhora?

„Čo piješ?“ opýta sa za mnou Roman a skoro vyskočím z kože. Stojí pri malom bare, ktorý je plný draho vyzeraúcich fliaš. Spodný rad je plný Lýdiiných obľúbených ružových plechoviek.

„Čokoľvek, čo máš.“ Myknem plecom.

„Máme všetko. Gin? Whisky? Pivo? Víno?“ vymenúva a ja ho ledva počúvam. Za osem rokov zostarol. Vlasy má tmavšie a dlhšie, ale perfektne nastajlované ako aj vtedy. Ramená má širšie a jeho pohyby sú strnulé, ako človeka, ktorý je neustále v pozore. Nedá sa prehliadnuť kontrast medzi tým, akého si ho pamätám a aký sa mi javí teraz.

„Nemal si byť v zahraničí?“ vybehnem na neho. Mozog nespolupracuje a súvislosti mi dochádzajú pomalšie. Bola som presvedčená, že je v zahraničí. Predstava, že sú medzi nami tisícky kilometrov, mi pomáhala spávať.

„Vrátil som sa na Slovensko.“ Jeho tmavomodrý pohľad sa nezmenil. Vždy mal silu prepáliť moje najpevnejšie obrnenie.

„Prečo?“

„Kvôli Lydke,“ odpovie mi, akoby to bolo očividné.

Mračím sa, kým sa načiahne po fľašu piva v mienichladničke. Na chladnom povrchu sa tvorí rosa, a keď mi ju podá, prsty sa nám zľahka stretnú. Jeho oči vystrelia k mojim.

Vtedy sa vráti Lýdia a pivo mi takmer vyklízne na zem.

„Zajtra príde donáška jedla, ale v aute som našla čipsy!“ Zamáva vo vzduchu šušťavým igelitom a ide do kuchyne hľadať misky.

Odvrátim sa im obom chrbtom. Tvárim sa, že ma zaujal impozantný výhľad za oknami, ale vôbec ho nevnímam.

Spomienky na ten rok sa predbiehajú jedna pred druhou a nedokážem ich zastaviť. Myslela som si, že som našla spôsob, ako ich regulovať, ale jeho prítomnosť mi pripomína *všetko*. Všetko dobré a hlavne všetko zlé.

Po pár týždňoch od začiatku maturitného ročníka sme sa s Romanom prvýkrát stretli osamote. Neprehovorili sme dovtedy ani jedno slovo, vymenili si viacero pohľadov, ktoré vo mne rezonovali ako päť do žalúdka. Ich intenzita ma desila a vzrušovala zároveň. Ak so mnou dovtedy hádzali hormóny, toto bolo niečo úplne nové.

Tým, že sa prestup do novej školy riešil na poslednú chvíľu, v stredu poobede som mala piatu hodinu voľnú. Rodičia sa nechceli so zástupkyňou hádať, nechali to tak a mne povedali, že mám aspoň viac času na domáce úlohy. Nevedela som, kam mám ísť. Prvé týždne som si hľadala voľnú triedu, ale nebavilo ma sedieť v obrovskej miestnosti plnej prázdnych lavíc. Na tretí týždeň som objavila informatickú vežu na štvrtom poschodí. Mimo vyučovania bola zamknutá, ale na vrchu schodiska bol malý priestor, kam nikto nechodil.

Mala som tam útulné súkromie až do dňa, keď sa tam objavil Roman.

Lydka mi ukáže, ako sa dostať na gauč, keď si kľakne na zem a zosunie sa naň. „Sú tu aj výsuvné schodíky, ale ešte neviem, ako sa ovládajú,“ vysvetlí mi so smiechom. Zosuniem sa k nej a dávam si pozor na pivo. Musím si dávať pozor na všetko – čo vravím, čo robím, ako sa tvárim. Jeho prítomnosť ma drží v strehu.

Roman si sadne na opačnú stranu odo mňa do rohu a privolá Lýdiu, aby sa o neho oprela. Majetnícky ju objíma cez hrud' a mne sa v žalúdku obracia kebab, ktorý som mala na obed.

Lýdia niečo šteboce, ale my sa navzájom mlčky pozorujeme. Je to hra. Kto prehovorí skôr, prehrá.

Túto hru sme hrali aj tie stredy na schodisku počas piatej hodiny. Keď ma tam našiel, prekvapene zastal na predposlednom schode. Zrejme vedel, kam chcel ísť, no mňa tam nečakal. Nemal v rukách kľúče od počítačovej miestnosti, a tak som usúdila, že šiel na moje tajné miesto. Nikdy mi to nepotvrdil, ani nevyvrátil.

Ktokoľvek iný, kto by si hľadal súkromie, vrátane mňa, by sa otočil a šiel preč. Roman si ma však skúma vo prezrel, niečo mlčky prehodnotil, a potom prebehol zvyšnými schodmi a posadil sa ku mne. Priestor tam bol akurát pre dvoch. Ja som sedela pri zábradlí a nohy mala natiahnuté pred sebou, on sa posadil k stene v rovnakej pozícii.

Prvotný šok vystriedalo rozhorčenie. Evidentne videl, že tam chcem byť sama. Muselo mu to byť jasné, a preto jeho rozhodnutie nasáčkovať sa sem bolo iba s úmyslom ma odtiaľ vypudiť. Aby som bola ja tá, ktorá odíde, a nie on. Ale ja som najstaršia zo šiestich súrodencov a ak som mala niečo vycvičené od malička, tak to bola vytrvalosť. Vykrútila som k nemu chrbát, zvýšila hlasitosť Iron Maiden v slúchadlách a zvyšok hodiny sa na neho nepozrela. Dokázala som mu, že ma nezastrašil.

Cesty sa nám nemali viac skrížiť. Mal byť v zahraničí. A predsa. Po toľkých rokoch sedíme oproti sebe a hráme hlúpu detskú hru, kto z koho.

„Nický, aký bol Roman na strednej? Musíš mi prezradiť nejaké trapasy.“ Lýdia si vezme za hrst' čipsov a s očakávaním nadvihne obočie.

Nezabudnuteľný. „Ja neviem...“

„No tak! Za štyri roky sa muselo niečo stať, nie?“

„Bola som v ich triede iba pár mesiacov.“ Ľutujem, len čo to zo mňa vyjde. Mala by som ďalej vyhýbavo odpovedať, až by to nechala tak. Ako vždy, keď sme riešili školu alebo detstvo.

„Naozaj? Prečo?“

Cítim na sebe jeho pohľad, ale nútim sa hľadiť iba na Lýdiu v jeho náručí.

„V maturitnom ročníku som k nim prestúpila z inej školy.“ Debata sa začína uberať smerom, ktorým nechcem ísť, ale Lýdia zaujato prikyvuje. „Ale v januári som skončila. Takže si ani poriadne nepamätám, ako sa kto volal.“

„V januári?“ zamračí sa moja kamarátka. „A čo maturita?“

Všetky vnútornosti mám stiahnuté v tesnom uzle. Uvedomím si, že som o tom, čo mi spravil, nikdy s nikým otvorene nehovorila. Odišla som z domu, a potom už nebolo s kým.

Až doteraz.

Nájdem Romanove oči. Nevidím v nich ani štipku ľútosti a nie som naivná, aby som ju tam hľadala.

„Nemám maturitu.“ Nemám výšku. Nemám budúcnosť. O všetko ma pripravil.

Lýdia musí konečne pochopiť, že ide o niečo, čo nechcem rozoberať, lebo ma prestane vypočúvať. Vykrúti sa k Romanovi. „Ale na stužkovej ste boli spolu, nie?“

„Tá bola v novembri,“ odvetí jej a jeho hlas je zvláštne zastretý. „Ak chceš trápne zážitky, musíš sa spýtať Majky.“

Majky? Netuším, o kom hovorí. Žeby nejaká spolužiačka? Skutočne si už nepamätám väčšinu spolužiakov.

„Stužková bola super,“ chytím sa slova a moje afektované nadšenie priláka ich pozornosť. „Ja som tam bola so Šaňom. Pamätáš si ho, Horváth?“ Usmejem sa na neho prvýkrát za celý večer. Úsmevy nerozdávam zadarmo a ani tento nie je úprimný, ale hneď na ňom vidím, že vie presne, na čo narážam. Výraz mu stvrdne.

Technicky som nešla na stužkovú so Šaňom, naším spolužiakom, ale niečo sme spolu v tom čase riešili a na stužkovej si to všimli aj ostatní. Na jednu noc sme sa tvárili ako pár, viac zo srandy než naozaj.

„Idem si doliat’.“ Roman sa postaví a mrkne smerom ku mne. „Ďalšie pivo?“

„Mne stačilo.“ Prevrátim oči a opriem sa dozadu. Vtedy zachytím Lýdiin pohľad a okamžite si uvedomím svoju chybu. Vôbec si nedávam pozor na svoj výraz. Čaká ma vypočúvanie, tým som si istá.

Lydka sa ku mne presunie, položí si hlavu na moje rameno a zhlboka si vydýchne. „Som veľmi rada, že si tu.“

Kde inde by som bola? Vybrala som si tento koniec sveta, aby som sa niekde zašila, aby som ho nikdy viac nestretla, ale osud sa mi kruto vysmieva. Vtedy mi zídu na um jeho slová, že sa vrátil zo zahraničia kvôli Lydke. Uvedomím si, že vlastne ani netuším, kde sa stretli. Ako dlho sú spolu.

Otvorím ústa, že sa jej to spýtam, ale ona sa zdvíha na Romanovo zavolanie. Vyskočí cez chrbát pohovky hore

na sivú podlahu a beží za ním. Stoja v kuchyni a o niečom sa bavia, zachytávam iba útržky ich slov. Lýdia sa ho dotýka, on je strnulý. V jednej chvíli na mňa dopadne jeho pohľad a odvrátim tvár.

Snažím sa spomenúť si, kedy som videla túto chatu na predaj. Muselo to byť ešte na jeseň minulý rok. Postavil ju známy architekt, získal za ňu prestížnu cenu, dvojstránku v dizajnovom magazíne, a potom preňho stratila význam. Ľudia si šepkali, že za ňu pýta príliš vysokú cenu a nepodarí sa mu ju predáť. A predsa. Mám pocit, že na jar tu už tabuľa nebola.

Je možné, že Roman ju vlastní už polroka? Ako dlho sú s Lýdiou spolu?

Otočím sa k nim, ale stojí tam sám a zamračene pozerá do mobilu. Lydka niekam zmizla.

Mala by som to nechať tak. Mala by som sa držať posledných zádrapiiek nádeje, že leto s Lýdiou nebude až také odlišné ako tie pred tým, že aj toto bude plné skákania z móla do chladnej vody, mastných langošov a dlhých nočných rozhovorov. Nebudem u nej prespávať, ale to neovplyvní naše priateľstvo. Roman môže ostať v úzadí, až dokým úplne nevymizne. Časom sa aj on stane len jedným z jej mnohých letných románikov.

A práve pre toto mi nedá nespýtať sa: „Ako ste sa stretli s Lydkou? Nič mi o tebe doteraz nepovedala.“

Roman zdvihne tvár so zvrasteným obočím. Chvíľu na mňa pozerá, akoby nemohol uveriť, že tu som. Aspoň niečo máme spoločné.

„Stretli sme sa minulú jeseň,“ odpovie mi stroho.

Viem, že na konci leta šla Lydka do rezortu v Alpách. Nehovorila mi o špecifickom mieste, ale je tam viacero

luxusných chát, kde sa podľa jej slov dá ľahko nájsť práca. Tam sa musela stretnúť s Romanom.

„V Rakúsku?“ Neznášam, že musím z neho ťahať detaily.

„Nie. Tu na Slovensku.“

Na mojej tvári sa zrejme črtá, že som o tom nemala ani tušenia, lebo zrazu vykročí ku mne. Vďaka hlúpemu dizajnu tejto chaty sa nado mnou týči ešte viac, keď zastaví na kraji gauča.

„Stretli sme sa v Ružomberku.“ Nespúšťa zo mňa zrak a neskrýva potešenie z informovania ma o veciach, ktoré sú pre mňa novinkou. Vyžíva sa v tom, že objavil štrbinu v mojom priateľstve s Lýdiou. „Prakticky spolu bývame už pol roka.“

„To nie je pravda,“ zašepkám, ale strácam pôdu pod nohami. Nie je možné, aby bola Lydka na Slovensku celý rok a nepovedala by mi o tom. Roman mi klame.

„Keď povieš,“ uškrnie sa arogantne.

Vyskočím na nohy, ale potom sa musím vrátiť na gauč a vyštverat' sa hore. V duchu nadávam na nepraktického architekta. Môj odchod po štyroch nie je vôbec taký dramatický, ako som zamýšľala.

Keď sa vystriem, delí nás už iba desať centimetrov a... všetko ostatné. To, čo mi spravil vtedy, a to, čo mi robí teraz.

„Lydka vravela, že tu bývaš? Vo vedľajšej dedine?“ V jeho hlase je jasné pohrdanie. Roman Horváth sa narodil, aby žil v New Yorku, Tokiu či Londýne. Predstava dedinského života je pre neho ako z inej planéty.

„Ako dlho sa tu plánuješ zdržať?“ spýtam sa ho namiesto odpovede.

„Celé leto.“

Naprázdno prehltne. Dúfala som, že povie dva týždne. Ale on, samozrejme, nemusí pracovať.

„Tak sa možno ešte uvidíme.“ Cúvnem, ale zabudnem na dieru v zemi a noha sa mi šmykne na okraji. Ani si neuvedomím a letím dozadu. V poslednej chvíli ma zachytí za predlaktie.

Vydesene lapám po dychu, kým ma drží na hrane. Neľahá ma k sebe. Mohol by ma proste pustiť. V jeho očiach vidím, že to zvažuje. Rozbila by som si hlavu o konferenčný stolík.

„Dávaj si pozor, Nikola. Takmer si si ublížila.“ Potiahne ma k sebe a narazím o jeho hrud'. Okamžite sa mu vytrhnem zo zovretia a bežím k dverám.